

XV. Quocunque igitur actu in Deum, Magistratum, & proximum peccatur ille non potest non esse summè illicitus & detestabilis. Atqui duellum est talis actus, quò in Deum, Magistratum, & proximum peccatur. Ergo duellum non potest non esse summè illicitum & detestabile.

XVI. At enim, si Magistratus concedat aut permittat alicui, ut cum altero in duellum descendat, num salva conscientia is illud suscipere potest? Sanè cum duellum sit jure divino & naturali prohibitum, Majestas civilis illud neque sine peccato permittere, neque quisquam privatus illud suscipere licitè potest. Majestas enim civilis licet legibus sit soluta in iisq; dispensare possit, non tamen illud ultra leges positivas humanas est extendendum; à legibus enim divinis communibus & naturalibus ne latum quidem unguem, uti ajunt, discedere potest. Proindeque cum Duella graviter in leges divinas & naturales impingant, haut excusandi sunt qui permissu vel jussu Magistratus duella suscipiunt. Mors enim potius, docente etiam Aristotele 3. Nicom. 1. esset appetenda, & quivis cruciatus perferendi, quàm tale quid, quod jure divino & naturali prohibitum est, subeundum.

XVII. Ergone, inquis, Principes & Imperantes nullo modo subditis duella permittere possunt? Antequam respondeam supponendum permissionem aliam esse nudam, ita ut qui permisit sciverit quidem illud fieri, neque impedierit; aliam cum consensu. Etsi igitur Majestas civilis necessitate adaucta & metu majoris mali duella, ut & alia vitia interdum permissione